

Resebrev 4

Åhus 2007-08-08

Vi torkar förseglet i Passathamnen

Travemünde

I går, den 7 aug. anlände vi till Travemünde i soligt och varmt väder. Det var den andra fina, varma och soliga seglingsdagen efter Malmö. Den förhållandevis korta sträckan från Sverige till Tyskland tog betydligt längre tid att avverka än vi hade tänkt oss. Lågtrycken kom över oss undan för undan, och vi vill inte vara ute i alltför hårt väder. Men vi fick mer vind än vi ville ha, trots att vi lyssnat på väderleksrapporterna mycket noga. Första sträckan blev tuff.

Från Malmö till Rödvig

På Danmarks östra sida finns det tre uddar, som alla har en liten hamn strax söder om udden. Den första heter Stevns Klint. Söder om udden ligger Rödvig. Färden från Malmö söderöver skulle bli en lugn historia. SMHI hade talat om vind mellan en och fem sekundmeter. Det är ganska svag vind. En stillsam färd väntade efter losskastning från Malmö. Vinden skulle dessutom komma bakifrån och helt enkelt skjuta oss framåt.

Verkligheten blev helt annorlunda. Den nordliga vinden vred snart till ostlig, och därmed fick vi den från sidan. Det är inte så dumt. Sådan segling brukar vara behaglig. Båten rör sig snabbt utan alltför obekvämlutning. Öarna brukar passeras i snabb takt, om man seglar i Ostkustens skärgård.

Men öster om Danmark finns ingen skärgård. Och vågorna från öster startar någonstans bortom Bornholm och har god tid på sig att växa sig starka och höga. Och dessa vågor, dyningar, träffade oss med full kraft när vi kommit söder om det skyddande Falsterbonäset.

Vinden ökade också, så vi blev tvungna att minska segelytan ordentligt för att få en hanterbar båt. Men vågorna var obarmhärtiga. Marianne var nere i salongen, då hon kastades omkull av en stor våg och slog sig på armarna och bröstkorgen. Hon har

själv svårt att beskriva hur det gick till. Men hon säger att hon tänkte ta upp ett tappat sjökort från golvet. Sen kom en stor våg och kastade runt henne, så hon på något sätt hamnade upp och ned under navigationsbordet. Det är alldeles för trångt där för att hålla på med sådana gymnastiska övningar, och det upptäckte hon också, för hon hade ont överallt. Sedan gick hon upp i sittbrunnen och ägnade sig enbart åt att hålla sig i för att inte kastas runt där uppe också. När vi sedan fick ett par extra stora vågor, började hon på ett mycket målande sätt berätta för mig om hur vår snara undergång skulle gå till.

Trots att beskrivningen av vår undergång var mycket detaljrik och full av känslomättade beskrivningar av de inblandades fasor, kunde jag inte lyssna så noggrant på den där domedagsprofetian, för jag hade händerna fulla med att ta båten till Rödvig. Dit kom vi också efter sex timmars omskakning. Vi fann att hamnen var helt fullbelagd. Vi tyckte det i alla fall. Här låg båtarna med sidan mot kajen. När det inte finns fler platser vid kajerna lägger sig nästa båt utanpå en annan. Man bygger ett paket med båtar. Vi lade oss som fjärde båt från kajen.

När vi knutit fast båten säkert och fått av oss livselar, regnställ, stövlar och alla lager med varma kläder satte vi oss i sittbrunnen och tittade på det skådespel, som framfördes inför våra ögon. Båtar kom in hela tiden till denna hamn, som vi betraktade som fullbelagd. Och alla fick plats. Och det för oss osökt över till att behandla:

Livet i hamnen

Hamnarna vid Skånes sydkust och Danmarks ostkust ligger ju vid helt oskyddade vatten. Dyningen går hög utanför pirarna. Alla som kommer in har varit på väg i många timmar, eftersom det är långt mellan hamnarna. De flesta är trötta och alla längtar efter skydd. De som redan ligger tryggt förtöjda vet precis hur den senast inkomne känner det. Och det blir aldrig fullt.

Båtarna läggs ofta med långsidan mot kajen. Sedan fyller man på utanför. Att ligga som fjärde båt från kajen känns ju litet konstigt för oss, som kommer från östgötaskärgården. Där kan ju var och en få en egen ö. Kommer det in flera båtar i samma vik, så lägger man sig vanligen så glest som det går för att inte störa grannen eller bli störd av honom. Nu får vi vänja oss vid en annan sida av båtlivet.

När båtarna läggs parallellt med varandra, lägger man vanligen fören åt samma håll. Man går över varandras fördäck, försiktigt för att inte störa båtägaren. Sittbrunnen på någon annans båt är privat område. Vi slogs av vänligheten och hjälpsamheten. Den senast anlända båten får genast hjälp med förtöjningen, och allt går snabbt och lätt. Alla vet ju vad som ska göras.

Gubbarna var extra hjälpsamma då det blåste kuling två dagar. När en båt saktar in och ska förtöja, kan vinden ställa till mycket spratt. Och krafterna är stora, då kulingvindar trycker på. Men kajen, eller den yttersta båten, fylls av gubbar, som försöker förhindra skador på båtarna.

Medvetet skriver jag "gubbar". Dessa farvatten med långa avstånd är ju inte så lämpliga för barnfamiljer, eftersom barnen gärna vill ha korta dagsetapper och nya öar att utforska. Det var mest gråhåriga gummor och gubbar på båtarna. Några få undantag fanns: äventyrliga ungdomar och vi.

När någon inne i ett båtpaket vill avgå, meddelar man båten utanför, som meddelar båten utanför osv. Alla som är hemma hjälper till. Nya linor dras för att passa den nya situationen. Ibland kastar båtarna utanför loss och kör ett varv i hamnen och förtöjer på nytt. Ibland bryr man sig inte om att meddela båtarna utanför. Det hände oss.

Vi låg, som sagt, som nummer fyra från kajen. Och vår båt är ju mycket liten jämfört med genomsnittsbåtarna i de här trakterna. Utanför oss hade vi en lika liten båt. När nummer två avgick, startade nummer tre sin motor och körde in mot den innersta båten i den ganska starka vinden med oss på sidan. Två båtar i vår storlek hängande på sidan betydde ingenting för den bjässen!

Glesbygd och stad

Östkusten av Danmark verkar vara en glesbygd. Hamnanläggningarna var utmärkta med höga pirar, som skyddar för alla slag oväder. Men på landbacken bakom hamnarna finns inte mycket. Rödvig är en fiske- och turisthamn. Där finns ett par restauranger, någon glasskiosk och en livsmedelsaffär. Nästa hamn, Klintholm, hade ungefär samma utbud. Tredje hamnen, Hesnäs, ger intryck av att var världens ände. Tre-fyra hus och en liten handelsbod. Naturligtvis finns det inte någon möjlighet att komma åt Internet. Det var på gränsen att mobiltelefonerna fungerade. I var och en av dessa hamnar var vi tvungna att stanna tre eller fyra dagar eftersom vädret var dåligt. Vi kände verkligen av att leva i civilisationens utkant.

Vi satte allt hopp till Gedser. Det är ju en känd plats med färjeläge. Visst. Det är ett färjeläge, men inte mer. Där fanns det inte ens en bankomat, och restaurangen tog inte kort, så vi som var utan danska kronor, fick använda Euro till urusel växelkurs.

Nu har vi hamnat i Travemünde. Vi ligger förtöjda mitt i smeten. På andra sidan floden Trave går en strandpromenad, full av allt som turister vill ha, dvs restauranger och tingel-tangelstånd. Och vi har använt Passathamnens tvättmaskin och känner oss riktigt lyxiga. Snart ska vi förflytta oss till Böbs Varv och ta itu med vår mast. Masten ska ju tas bort från båten. Antingen ska vi lägga den på en hemsnickrad konstruktion på däck eller skicka den med lastbil till Port Napoleon vid Medelhavet. Lastbil är bäst. Masten är längre än båten, så den sticker ut både fram och bak. Och det kan ju hända att vi kör emot något, och då går den ju sönder. Om masten transporteras med bil, blir ju båten mera lätthanterlig i slussarna. Och vi ska ju faktiskt igenom 240 slussar, ungefär.

I Sverige ville en firma ha tio tusen kronor för frakt av masten. Vi har nu fått kontakt med ett par, som gav fyra tusen för samma transport. Vi har fått namnet på åkeriet och ägaren. Vi hoppas mycket på det. Men det skriver vi mer om i nästa resebrev.

Sparkcykel

Marianne har bett mig skriva om folks reaktioner på hennes framfart med sparkcykeln. Den är ju en fyrhjulig sak, gjord i cykelkvalitet med bromsar, varukorg och också en sits, där hon kan ta igen sig om hon blir trött. Den är jättebra för oss båda. När Marianne blir trött skjuter jag på, och så kan vi promenera så långt som jag kan gå. Och jag kan gå långt. Vi använder den när vi ska utforska nya platser.

Den här modellen har vi aldrig sett någon annan använda. Folk i Sverige är litet nyfikna ibland och tittar litet i smyg på den. Men i Danmark och här i Tyskland stirrar

folk på den och kommer ibland med kommentarer om den. "Very good!" ropade en man från en båt, då vi gick på en kaj. Marianne känner sig som en pionjär när det gäller att lansera hjälpmedel för handikappade.

För övrigt njuter vi av sol och värme. Vi hoppas att Ni gör detsamma.

Många hälsningar från Marianne (inspiratör) och Roland (sekreterare)

Kuling vid Klintholm